

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

จงเห็นแก่ชาติ

วันที่ ๙ นี้จะได้ลงไปกรุงเทพฯ อีกแล้ว วันที่ ๑๑ ไปเทศน์ที่กระทรวงการต่างประเทศ แล้ววันที่ ๒๖ เทศน์ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ในเดือนนี้ ในเดือนนี้ เทศน์เฉพาะจุดใหญ่ก็มีสองแห่ง กระทรวงการต่างประเทศและวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร จากนั้นก็เทศน์เรื่อยไป นี่หมายถึงจุดใหญ่มีสองแห่ง เดือนนี้ นะ พอเดือนกุมภาพันธ์ ก็ต่อเชียงใหม่ เชียงใหม่ไปโน้นไปนี่จนกระทั่งหลบไม่ทันว้างนั้นเถอะเรา ทางภาคเหนือรู้สึกชอกแซกหลายแห่ง กำหนดยากลำบากเหมือนกัน ไปภาคเหนือคราวนี้ดูเหมือนว่า ๑๑-๑๒ วัน ไม่มีว้างแหละ เป็นลำดับ ๆ เราว่า ๑๑-๑๒ วันนี้นักกลัวจะไม่ใช่ มันงอกออกไปเรื่อย ๆ กิ่งโน้นงอกกิ่งนี้งอกเรื่อย ไปภาคเหนือคราวนี้รู้สึกจะหลายวัน

ส่วนไปธันวาคม ก็อย่างที่วานี้แหละ จุดใหญ่มีสอง จากนั้นก็แยกโน้นแยกนี้ พอมาก็กลับมา ตามธรรมดาที่ชนปีใหม่ปีเก่า เราเคยกลับมาระยะนั้น อันนี้แล้วแต่เหตุการณ์อันควร เราไม่ได้ถือว่าชนปีใหม่ปีเก่าเป็นของสำคัญยิ่งกว่าเหตุการณ์อันเหมาะสมที่ควรจะอยู่หรือจะกลับ เราต้องรอไปตามเหตุการณ์ สำหรับปีนี้ดูไม่มีอะไร ก็คงจะได้กลับในระยะเวลาที่คาดเอาไว้คือปีเก่าชนปีใหม่ อันนี้ก็ยังไม่ได้อตามพระดู งานประจำข้าวเปลือกช่วยชาติ ตามธรรมดาจะอยู่ปลายเดือนมกรา แล้วจะทำยังไง ฟังว่าวันที่ ๒๖ นี้ก็จะได้ออกเดินทางแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ต้องย้อนเข้ามา คือก่อนวันที่ ๒๖ มกรา แล้วจะทำยังไง

ระยะนี้งานมากนะแล้วเราคนเดียวเสียด้วย เป็นผู้รับงาน ๆ ทุกแห่ง ๆ เราคนเดียว กำหนดวันงานข้าวเปลือกช่วยชาติประจำประเพณีของชาวบ้านนี้ บวกกับช่วยชาติเข้าไปก็มีประจำมาเรื่อยโดยลำดับลำดับ ยังมีเกี่ยวกับช่วยชาติด้วยแล้วก็ยิ่งกลายเป็นงานใหญ่โตขึ้น ธรรมดาจะอยู่ปลายเดือนมกรา ประมาณวันที่ ๒๖-๒๗-๒๘ ทุกปี ๆ แต่ปีนี้วันที่ ๒๖ ทราบว่าจะได้ออกเดินทางแล้วนะ แต่ไปไหนไม่รู้ เพราะฉะนั้นจึงจะต้องได้ย้อนเข้ามางานข้าวเปลือก เป็นวันที่ ๒๑-๒๒ จะเอาในย่านนี้ แล้ววันที่ ๒๑-๒๒ เรามีนงานหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ (มีที่อยู่ชุธาวันที่ ๒๐ ครับ) ถ้ามันพอกลับจากอยุธยาที่ใช้เลย คือไปอยุธยาค้าง ๒ คืน

คือเราไปนี้ไปด้วยความอนุเคราะห์กันจะทำไป ท่านสุรศักดิ์ วัดมเหยงค์ อยู่ที่อยุธยา เราเคยไปเทศน์สามสี่ครั้งแล้ว ท่านก็มาติดต่อ โยมพ่อท่านเสีย มีประชาชนด้วย มีท่านด้วยเป็นหัวหน้า เลยจะยกเอาโยมพ่อเป็นต้นเหตุ แล้วก็ทอผ้าปาโน้นเสร็จ

ว่าฉันนะ เลยนิมนต์เราไปวันที่ ๒๐ มกรา เราไปถึงนั่นแล้ววันหลังก็เริ่มงาน ค่าก็ค้าง โนนคืนหนึ่ง พอฉันเสร็จแล้วถึงจะได้อีก ๒ คืน นี่ไปแล้วกลับมา อาจจะ เป็นงานข้าวเปลือกต่อกันปีเลย

หลังจากนี้ก็จะได้ไปดอยปุ๋ย ไปค้าง ๒ คืน ทราบมาแล้วและเป็นความแน่นอน ด้วย มีความจำเป็นที่จะพักค้าง ๒ คืนบนดอยปุ๋ย ไปคราวนี้มันชอกแซก ๆ แล้วยิ่งหนัก เข้าไปเรื่อย ก็สมเจตนาที่เราได้ประกาศให้พี่น้องชาวไทยเราทราบว่า เวลานี้กำลังราบ รื่นดีทั้งทางบ้านเมือง ทางศาสนา ประกอบกันเข้าพอที่จะค่อยราบรื่นไปโดยลำดับ จึงได้ เตือนพี่น้องทั้งหลายให้เริ่มต้น บอกจริง ๆ หลวงตานี้เอาเจตนาเอาเมตตาประกาศ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ แต่ส่วนธาตุชั้นนี้ก็อย่างว่านั่นแหละ ธาตุชั้นนี้ไม่เอาไหนแล้ว จึง ได้เตือนบรรดาพี่น้องทั้งหลายให้มีความพร้อมเพรียงสามัคคี แล้วให้ฟังหัวหน้า บอก แล้วนะ หัวหน้าเป็นสำคัญ

ที่เราแน่ใจแล้วในหัวหน้าท่านใดคนใด แล้วให้ตามนั้น ๆ ความพร้อมเพรียง ความสามัคคีนี้เป็นกำลังอันใหญ่หลวงมาก อย่าแตกอย่าแยกอย่าแย่ง อย่าเห็นสิ่งใดที่มีความหนักแน่น ที่ควรเชื่อถือได้ แต่เหตุผลที่ออกมาจากหัวหน้า ๆ ธรรมดาหัวหน้า จะต้องมีความดีทุกอย่าง ๆ พาก้าวเดิน ๆ ไม่ใช่สู้มั่วสุมห่าก็พาชอกพาซอนไปอย่างนั้น นะ เราคอยฟังเราไม่ได้ใช้ความคิดแหละ หัวหน้าต้องใช้ความคิด เช่นทางบ้านเมือง ยก ตัวอย่างเช่นนายกรัฐมนตรีเราเป็นยังไง มีเวลาว่างไหม เราอยู่ที่นี่เรารู้ตลอดจะว่าไง

จนกระทั่งถึงได้เตือน บอกให้พักผ่อนบ้าง เราว่าอย่างนี้นะ เตือนไปทางนายก มันจะไม่มีลมหายใจนะ คนทั้งประเทศมาใช้คนคนเดียวที่ใครว่าดี ๆ ก็ช่วยกันไป แล้ว ไปใหญ่เลย ช่วยกันขึ้นละซี ที่นี้ก็หนัก ไม่ไหวนะเราบอก ตลอดโครงการต่าง ๆ ใน หน่วยราชการต่าง ๆ ที่จะให้นายกเป็นผู้พาแบกพาหามไปนี้ ให้คอยพักกันพอสมควร นะ พักไว้เป็นระยะ ๆ คนดีหายากนะ เราหาคนดีในตัวของเรา มันก็มาติดความซึ่ เกียจซึ่คร้านความไม่เอาไหนนี้เสีย แล้วก็จืดชืดไปเสีย นำตัวเองไปก็ไม่ได้เรื่อง แล้วหา คนดีข้างนอกก็เอาอีกแหละ ต้องหายากเช่นเดียวกับเราหาคนดีในตัวเรา จึงต้อง พยายาม

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๕ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๘ บาท ๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๐๙ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบคลังหลวงแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ที่ทำเนียบรัฐบาล มาถึงวันนี้ได้ ๑๐๗ กิโล ๒๕ บาท ๑๔ สตางค์ นับว่าขึ้นเร็วอยู่ รวม ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง ซึ่งเท่ากับ ๔ ตันกับ ๕๖๒ กิโล รวมยอดทองคำทั้งหมดทั้งที่เข้าคลังหลวงแล้วและยังไม่เข้าได้ทองคำ ๔,๖๖๙ กิโลครึ่ง กรุณาทราบตามนี้ เราจะพยายามก้าวเดินตามนี้ เมืองไทยเราขึ้นกับพี่น้องชาวไทยเรา ผู้

อื่นอย่าไปหวัง ใ้ยของอย่าไปหวังกับมันนะ ถ้าหวังต้องหาขนมไว้ให้มัน ที่มันจะช่วย
ทองคำอย่าหวังกับมันเลย หวังพวกเรานี้ เอาให้เต็มเหนี่ยว

เราได้เคยพูดกับพี่น้องทั้งหลายแล้วว่า ทองคำนี้ถ้าให้สนใจเราจริง ๆ ที่มีเจตนา
ช่วยชาติอย่างไม่มีอะไรเหลือในตัวเราเลยนี้ ถ้าทองคำเราได้ถึง ๑๐ ตันแล้ว หลวงตานี้
กลับไปเมื่อไรไปได้เลย เพราะเราเอามาเทียบกันแล้วกับทองคำในคลังหลวงที่เราไปดู
เรียบริ้อยแล้ว กลับออกมาวิจัยแล้วก็มาพิจารณาคำนี้ คำนี้คำนั้น พอที่จะพอพืดพอเหวี่ยง
กันไปได้ ถ้าหากว่าได้ทองคำถึง ๑๐ ตันแล้ว หลวงตานี้กลับไปเลยก็ได้ไม่เป็นไร ไม่ต้อง
นิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตายแล้วไปไหนมา ไม่ต้องว่า ไปไหนมาก็ ๑๐
ตันแล้วว้า

เราคาดไว้เฉย ๆ เราคาดไว้ตามจิตใจของเรา ส่วนจะได้แค่ไหนแล้วแต่กำลังใจ
แล้วแต่กำลังความสามารถของพี่น้องชาวไทยเรา จะเห็นแก่ความสำคัญของชาติไทยเรา
ทั้งชาติ จะหนุนได้แค่ไหนก็เป็นกำลังศรัทธาและความรักชาติของเราจะหนุนกันขึ้น
เวลานี้เป็นเวลาที่เหมาะสมมากที่สุดทีเดียว ถ้าเลยจากนี้แล้วไม่แน่นะ หลวงตาบัวถ่าง-ลง
จริง ๆ ไม่เหมือนใคร ทุกสิ่งทุกอย่างถ่างแล้วจริงตลอดไม่มีคลาดเคลื่อนเลย
เวลาเด็ด-เด็ดจริง ๆ เวลานี้กำลังตะเกียกตะกายเรื่องธาตุเรื่องชั้นนี้สำคัญมาก ไป
หนุนไปนี้ช่วยพี่น้องชาวไทย เรียกว่าเวลานี้เป็นกาลอันควรอยู่ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้
พิจารณาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยนะ ถ่างแล้ว เรียกว่าพิจารณาเรียบริ้อยแล้วค่อยลงเวที
ลงไปแล้วก็ไปเลยไม่ยุ่งอะไร ปล่อยให้ตามสภาพเลย ให้พากันพิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้

ให้พี่น้องชาวไทยเราทราบทั่วถึงกัน การช่วยเหลือกัน อย่าไปถือผิดถือถูกหาตั้ง
แต่เรื่องเล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคมมาทำลายชาติของเรา ทำลายคนนั้นคนนี้ ทำลายคณะ
นั้นคณะนี้ นั่นคือการทำลายชาติโดยตรงไม่ใช่ทำลายอะไร เพราะฉะนั้นจึงเห็นแก่ชาติ
ด้วยกันทุกคน เห็นว่ามีความผิดพลาดอะไรตามความตำหนิหรือตามความไม่พอใจของ
คนอื่นซึ่งมีจำนวนมากเห็นพ้องกันแล้ว เราก็ควรจะแก้ไขสิ่งไม่ดีของเราเพื่อส่วนรวม
อันนี้เรียกว่าเรามาช่วยชาติบ้านเมือง

ในวงราชการต่าง ๆ นั้นเป็นวงที่ไว้ใจของประชาชนทั่วประเทศไทย ที่เขามอบ
ความไว้วางใจให้แล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เงินตงเงินเดือนก็มอบให้หมด อันนี้เป็นความ
บริสุทธิ์ เขาให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ เรานำไปใช้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่เป็นบาปเป็น
กรรมทั้งสองฝ่าย ฝ่ายที่ให้ก็เป็นการหนุนชาติบ้านเมือง แล้วก็บุญเป็นกุศลไปในตัว
ฝ่ายผู้ที่นำไปนี้ก็ไปปฏิบัติหน้าที่การทำงานเพื่อชาติบ้านเมือง ก็เป็นคุณเป็นประโยชน์แก่
ตัวเองและชาติบ้านเมืองต่อไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย เพราะฉะนั้นจึงให้พากันตั้งอกตั้งใจ

อดบั้งอิมบั้งไม่เป็นไรแหละ ธรรมดาพ่อกับลูก พ่อกับแม่เป็นคนอดอยากขาดแคลน ลูกเป็นฝ่ายสมบูรณ์พูนผล อันนี้ทางบ้านเมืองของเรา ก็ควรจะปฏิบัติคำนึงถึงลูกของตัวเอง เขามอบอำนาจให้เราแล้วเป็นผู้นำชาติบ้านเมือง อะไรที่จะเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองให้คำนึงส่วนนั้นให้มากกว่าคำนึงถึงตัวเอง อย่างพ่อแม่คำนึงถึงตัวเอง ยิ่งกว่าลูกไม่ได้นะ พ่อแม่กับลูก ไม่ว่าลูกคนไหน มีกี่คน ทุกชั้นขนาดไหนก็ตามพ่อแม่จะไม่ยอมให้ลูกตายด้วยความอดอยากขาดแคลนเลย เลี้ยงจนเป็นจนตายด้วยกัน สุดท้ายก็พ่อแม่ตายก่อนลูก ลูกยังกินอิมหมีพีหมาอยู่ พ่อแม่กำลังจะตาย ลูกไม่ได้คำนึงนี่ละเขาเลี้ยงลูกในครอบครัวของเขา เขาจะต้องคำนึงถึงลูก

อันนี้วังราชการงานเมืองต่าง ๆ ก็เป็นเหมือนพ่อบ้านพ่อเมืองแล้ว ของประเทศชาติบ้านเมืองตามความยอมรับของประชาชน ที่ตกลงกันแล้วหนุนกัน เงินดงเงินเดือนอะไร ๆ ก็หนุนกันไป ๆ ช่วยกันไป ที่นี้ทางนี้ก็ได้ผลประโยชน์ทางหนึ่ง ทางนั้นก็ได้ผลประโยชน์ทางหนึ่งแล้ว ให้ต่างคนต่างทำหน้าที่ ให้คำนึงถึงชาติบ้านเมืองมากกว่าคำนึงถึงตัวเองนะ ถ้าใครมาคำนึงถึงตัวเองมากกว่าชาติบ้านเมืองจะไปไม่รอด บ้านเมืองของเราจะจมได้นะ ถ้าคำนึงถึงชาติบ้านเมืองเช่นเดียวกับพ่อแม่คำนึงถึงลูกเต้าอยู่ในบ้านนั้นแล้ว ลูกเต้าก็โตขึ้นทุกคน ๆ เจริญรุ่งเรืองขึ้นทุกคน ๆ ที่นี้บ้านเมืองของเราก็จะเติบโตขึ้น มองเห็นข้าราชการงานเมืองตั้งแต่ผู้ใหญ่ลงมาหาผู้น้อย จะเป็นเหมือนพ่อแม่กับลูกมองกัน มีความยิ้มแย้มแจ่มใส เคารพเลื่อมใส บูชาคุณ นี่ละเป็นอย่างนี้

ถ้าเรามองส่วนใหญ่ยิ่งกว่าส่วนย่อย เช่น ส่วนใหญ่ก็ลูกของเรา มีกี่คน พ่อกับแม่จะตายแล้วนี่ ส่วนใหญ่เป็นลูกของเราหมด เราจะต้องเลี้ยงดูหมดเลย เอ้า.อดก็อด อิมก็อิม เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ดิดหนี่ดิดสินพะรุงพะรัง ส่งลูกเข้าโรงเรียนแต่ละคน ๆ พ่อแม่ไม่ได้เป็นเศรษฐีทุกคนนะ ทุกชั้นแต่หัวใจของพ่อแม่ไม่ได้จน ด้วยความเมตตาสงสารลูก เอ้า.ให้ไป ๆ ไม่มีไม่พอกก็ไปหาภู่หาฮิมเขามา ใ้ลูกตัวโกโรโกโสเห็นพ่อแม่เอาเงินมาให้ ไม่ทราบว่าเขามาจากตบจากปอด หรือเขามาจากไหนก็ไม่รู้ เอาไปก็เห่อละชิ เห็นเขาได้อายได้ เห็นเขามีก็อยากมี เห็นเขาใช้อยากใช้ อะไรก็เห่อเหิมไปตามเขา ที่นี้พ่อแม่ผู้รองรับ ตกลงก็เลยออกแตกตายได้ ไม่ทราบดิดหนี่ใครต่อใคร มีจำนวนเท่าไร ๆ ทางลูกของตัวเองก็ลืมนื้อลืมตัว อย่างน้ออย่าให้มีในเด็กทุกคน ให้คำนึงถึงพ่อถึงแม่

นี่ก็พวกเราทุกคนให้คำนึงถึงชาติบ้านเมือง ต่างคนต่างเสียสละด้วยความรักชาติบ้านเมืองของตน ทางบ้านเมืองก็คำนึงถึงชาติบ้านเมืองของตนเป็นหลักใหญ่ยิ่งกว่างานของเราในครอบครัวของเรา ต้องทำอย่างนั้นเสมอ อดบั้งอิมบั้งพ่อแม่กับลูก ต้องเป็นฝ่ายพ่อแม่อดลูกอิม อันนี้ก็ฝ่ายเจ้าฝ่ายนายฝ่ายข้าราชการงานเมืองยอมอด เราอด

เพื่อชาติไม่เป็นไรแหละ ขอให้ชาติของเราเจริญรุ่งเรือง ลูกคือประชาชนทั้งประเทศจะ
 ได้รักพ่อคือวงราชการงานเมืองต่างๆ เขาจะไม่ระอิดหนาระอาใจดังที่เคยเป็นมา บาง
 คนถึงออกปากพูดบ้าง ๆ ก็มี เราได้ยินหมดแล้ว ไม่ได้เอามาพูดเฉยๆ อะไรๆ เข้านี้
 หมด เข้าแล้วเข้าในลั่นซึกๆ ถึงกาลเวลาที่จะควรออกมากน้อย จะเป็นประโยชน์มาก
 น้อยเพียงไรก็ออกๆ ถ้าไม่ถึงกาลเวลาอันสมควรก็เหมือนไม่รู้ไม่ชี้

อย่าเข้าใจว่าไม่รู้นะ ฟังซิ เราเคยพูดอยู่ตลอด ลูกศิษย์ของเราน้อยเมื่อไร ทุก
 กระทรวง บอกว่าทุกกระทรวงเลย ไม่มีเว้นแม้กระทรวงเดียวที่ไม่มีลูกศิษย์ในนั้น ลูก
 ศิษย์เต็มบ้านเต็มเมือง เรื่องราวอะไรดีชั่วจะเข้ามาทั้งหมดๆ เก็บไว้หมดๆ ในลั่นซึก
 เพราะฉะนั้นถึงรู้ละซี หลวงตาบัวเรียน ป ๓ อยู่วัดป่าบ้านตาด โดดจากนั้นก็ไปนอนหลับ
 ครอกๆ อยู่โน้นจะไปรู้ภาษาอะไร อย่างนั้นก็มีบางคน เราไม่รู้ภาษาแต่ลูกศิษย์
 ลูกหาเราอยู่ตามกระทรวงต่างๆ รู้ละซี ก็มาเล่าให้หลวงตาฟัง ที่นี้หลวงตาก็อดรู้ไม่ได้
 มันก็รู้ เข้าใจไหมล่ะ นอกจากจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้นะ เรา
 เป็นอย่างนั้นจริงๆ กับชาติบ้านเมือง อะไรจะเสียอะไรจะได้ เราจะบวกลบคุณหารเรียบ
 ร้อยแล้วถึงจะออกๆ ถ้าไม่สมควรจะออก ไม่ออก อยู่ในลั่นซึกเรียบ ตายไปด้วยกันเลย

นี่เราปฏิบัติต่อชาติบ้านเมืองเป็นอย่างนั้น ยกตัวอย่าง เช่น อย่างเราไปดูทองคำ
 ใครรู้กับเราเมื่อไรไม่รู้ ถามเฉพาะเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ นี่มีเท่าไร ทองคำนี้เก็บไว้เมือง
 นั้นเท่าไร เก็บไว้เมืองนี้เท่าไร รวมเข้ามาเก็บไว้เมืองไทยเท่าไร เอาให้เรียบหมด นี่ละที่
 พูดกันสองต่อสอง แล้วเก็บเข้าในลั่นซึกด้วย หลวงตาบัวตาย-ตายไปเถอะเรื่องจำนวน
 ทองคำที่ที่นั่นมีเท่าที่นี้มีเท่านี้ เมืองไทยไม่มีหวังที่จะรู้ เพราะเป็นหัวใจชาติไทยเรา
 เราเปิดออกก็เท่ากับเปิดตบเปิดปอดชาติไทยเรา เปิดหาอะไร ถ้าไม่อย่าการทำลายคนทั้ง
 ชาติ เมื่อเป็นอย่างนั้นก็ต้งเก็บ หาเข้ามา ถ้าว่ามีน้อยก็บอกว่ามีน้อย แต่จำนวนเท่า
 นั้นไม่บอก ให้รับหามาไม่เสียหายอะไร การหาเข้ามาเพิ่มเติมในสิ่งที่บกพร่อง การ
 บอกเสียหายจึงไม่บอก ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละนะ ต่อไปนี้จะ
 ให้ศีลให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd